

defuncto à Cœlestino subrogatus tanto successu Christianam religionem propagavit, ut longe maximam Insulæ partem ad Christum converterit, & Hibernorum Apostoli nomen meruerit. Hujus discipuli tantos progressus in re Christiana fecerunt, ut subsequenti ætate Hibernia *Sanctorum Patria* diceretur, & Scotiis in Hibernia & Britannia monachis nihil sanctius, nihil eruditius fuerit, & in universam Europam sanctissimorum virorum examina emiserint. Longe namque tunc alia Monachismi, quanquam recentis & nuper instituti, facies erat. Re ipsa cupiebant esse quod dicebantur: nihil personatum placebat: simplicitatis erat, non malitiæ, longe minus obstinaciæ, si qua in re errabant. Opum autem & rerum sæculi tantus illis contemptus, ut eas non solum non ambirent, sed oblatas etiam & hæreditarias respuerent. Quare & Anglosaxones illa ætate in Hiberniam, tanquam ad bonarum literarum mercaturam, undique confluerunt. Indeque rationem formandi litteras accepisse videntur, quum eodem plane caractere usi fuerint, qui hodie Hibernicis est in usu.

Hæc autem sanctitatis & humaniorum litterarum studia paulatim restinxit bellorum rabies. Anno enim 644 à Christo nato, Egfridus Nordanhumborum rex cædibus & incendiis Hiberniam Anglis amicissimam confudit. Inde Norwegi Turgesio duce regionem per 30 annos indignissimis populationibus devastaverunt. Postea *Oustmanni*, id est, *Viri Orientales*, è maritima Germania in Hiberniam venerunt, qui cum magnæ & copiosæ mercaturæ specie quasdam urbes occupassent, difficillimum bellum brevi concitarunt. Eodem fere tempore Eadgarus rex Anglorum potentissimus magnam Hiberniæ partem devicit. Has externorum bellorum procellas gravior intestinæ seditionis tempestas excepit, quæ Anglo ad debellandam Hiberniam viam patefecit. Siquidem ex regulorum Hiberniæ simulatibus & pravis æmulationibus Henricus II rex Angliæ occasione arrepta, postquam Richardum Comitem Pembrochiæ, qui Dermicio socero in avitum Laginiæ regnum restituto, paucis annis tantam Hiberniæ partem victoria complexus erat, ut ejus potentia ipsis Anglis esset suspecta, promulgato edicto cum gravi comminatione ex Hibernia revocasset, coactis copiis in eam transmisit. An. Christi 1172, & Insulæ principatû obtinuit. Omne enim imperium suum & potestatem in illum transfulerunt Hiberniæ Ordines, chartis subsignatis, traditis & Romamtransmissis. Ille postea Iohanni filio *Hiberniæ Dominium* in manus tradidit. Quod Urbanus Papa *Bulla* confirmavit, & in confirmationis argumentum *coronam de pavonis pennis auro contextam* misit. Quem cum jam rex esset, scriptitant Hiberniam una cum Anglia Romanæ Ecclesiæ tanquam *Feudalem* di-

Anglia.

plomate concessisse, & ab ea tanquam *Secundarium* & *Feudatarium* recepisse, successoresque obligasse, ut trecentas marcas Pontifici Romano solverent. Verum cum in conventu Ordinum regni, Edwardo III regnante, Cancellarius Angliæ retulisset, Papam Romanum regem Angliæ in jus vocaturum tam de homagio quam de tributo pro Anglia & Hibernia præstando, quibus Ioannes rex olim se & successores obstrinxerat; & hac de re sententiam rogasset: Episcopi seorsim diem ad deliberandum postularunt, itidemque proceres & plebs, sive communitas. Postridie convenerunt, & uno omnium consensu sciverunt & sanxerunt; quandoquidem nec rex Ioannes, nec rex alius quispiam possit ejusmodi servitutem regno imponere, nisi communi Parlamenti consensu & assensu; quod minime factum: quicquid ille fecerat, fuisse contra jusjurandum in sua auguratione conceptis verbis coram Deo religiose ab eo firmatum. Ideoque si Papa hoc urgeret, sese viribus quantum poterant maximis, animis præsentibus, oppositis corporibus & facultatibus, ad resistendum esse paratissimos. Clamitantque qui legum apices excutiunt, diploma illud regis Ioannis cassum cadere ex illa quæ in fine adjicitur reservatione, *Salvis nobis & hæreditibus nostris justitiis, libertatibus & Regalibus nostris.*

Iam inde à Ioanne Anglorum reges *Hiberniæ Domini* fuerunt, donec Henricus VIII patrum memoria in Hibernicis comitiis Hiberniæ rex ab Insulæ Ordinibus declaratus fuit, quod quibusdam seditiosis Domini nomen non perinde ac regis sanctum & verendum videretur: hoc autem regni Hiberniæ nomen & titulus Pontificia autoritate confirmata fuerunt, cum Maria regina anno 1555 regni Angliæ nomine obedientiam per Legatos Rom. Pontifici Paulo IV detulisset.

Ex quo Hibernia Anglici juris facta fuit, re-
ges Angliæ eo Proreges ad Rempublicam ge-
rendam transmiserunt, quos primum *Custodes*
Hiberniæ, deinde pro arbitrio Hiberniæ *Iusti-*
tarios, *Locum-tenentes*, & *Deputatos* vocarunt in
codicillis, sive litteris illis patentibus, quibus eis
authoritas & jurisdictio mandatur: quæ sane
ampla & regia, videlicet bella gerendi, pacem
componendi, Magistratus & munia omnia,
præter paucula, conferendi; crimina, præter
quædam læsæ Majestatis, remittendi; Equites
atiratos creandi, &c. Hæ litteræ *patentes*, cum
Magistratum quis init, publice præleguntur, &
juramento coram regni Cancellario conce-
pta verborum formula præstito, gladius qui
præferatur in manus traditur, ipse in folio loca-
tur, adstantibus dicto *Cancellario*, qui sunt à sacro
consilio, regni proceribus, cum *Rege armo-*
rum, *Serviente ad arma*, & aliis honorariis admini-
stris. Nec alius sane est in orbe Christiano Pro-
rex qui propius ad regiam majestatem, sive ju-
risdi-

H

riski